

Bril

MIJMERING

Toen ik tien was wist ik wat ik wilde. Maar ik had ook zo m'n twijfels. 'Ik wil violiste worden', zei ik tegen mijn lerares, 'maar kan dat wel, ik heb een bril.' De lerares lachte hartelijk ze heeft mijn vraag nog jaren herhaald op feestjes en partijen. 'Het zit niet in de bril', heeft ze ongetwijfeld gezegd, 'het gaat erom of je goed bent en hard wilt studeren'. Ik weet nog waarom ik de vraag stelde. Steeds werd op voorspeelavonden een popperig meisje met roze linten in haar blonde vlechten naar voren geschoven; ze speelde half zo goed als ik.

Mijn vraag is actueel. Niet één violiste die iets heeft bereikt draagt een bril. Ze zijn allemaal bloedmooi, die vrouwen, meisjes nog. Slank, sexy, strak in de weinig verhullende jurk. Een lelijke violiste ken ik niet, een dikke pianiste ook niet, een zangeres met flaporen is onbestaanbaar. Soms kom je er een tegen van het goede soort. Violiste Patricia Kopatchinskaja is zo een. Zij is menselijk mooi, aanraakbaar mooi, zij is mooi omdat ze echt is. Ook zij heeft geleerd een zaal te bespelen, ook zij weet wanneer ze beet heeft, maar daarachter zit weinig franje.

Het oog heeft wat nodig, maar uiterlijke schoonheid lijkt ook in de klassieke muziek vooruit te lopen op innerlijke. Ze zijn goed, die meiden, dat wel, zo goed dat je niet snapt hoe het kan. Maar toch vraag ik me af waar ze zijn, de minder welgevormde, loensende, piekharige en pokdalige talenten. Ik zou er extra hard voor klappen.

Marjolijn Sengers, 9 februari 2014